

Проповед 217

За лицемерието

Прочит: Марк 7, 1 - 9

Скъпи братя и сестри,

Какви хора сме? Какво се крие зад маските, които ние така често носим? Каква е истинската ни същност? Ние живеем в свят, в който всичко е покрито с лицемерие. Малко са хората, които са такива, каквито трябва да бъдат. Даже и сред християните, даже и сред хората, които казват че са оставили всичко и са посветили живота си на Бога. Ние, хората, сме свикнали да се съобразяваме с всички и правим всичко, което би ни помогнало да постигнем целите си. Казваме думите, които знаем, че хората искат да чуят, правим неща, за които знаем, че ще се харесат. Това е жалко, защото така изгубваме истинската си същност, не сме такива, каквито сме. В многото лица, които използваме, накрая изгубваме истинското си "аз". След тежко сражение, един човек, който бил християнин, отишъл на бойното поле с намерение да помогне на някой ранен. Открил един войник, който бил много тежко ранен, бил така да се каже на умираше, Християнинът го попитал: Искаш ли да ти прочета нещо от Евангелието? Стенейки, раненият отговорил: Жаден съм! Моля те за малко вода! Вярващият човек веднага отишъл да търси вода и не след много време намерил. Тогава войникът казал: Би ли положил нещо под главата ми, за да пия. Човекът бързо, без да се замисли, свалил палтото си и го подложил под главата му. После му дал от водата. Раненият простенал: Студено ми е! Божият човек свалил сакото си и го покрил. Трогнат от вниманието, умиращият казал: Ако твоята книга прави хората такива, какъвто си ти, тогава искам да ми прочетеш от нея преди да умра. И той отворил сърцето си за Божията любов, приел Исус Христос за свой Бог и Спасител и с мир се преселил във вечността. Тази история трябва да бъде поучителна за нас - ние трябва да се научим да бъдем такива, каквито Бог ни е направил. Не такива, каквито мислим че трябва да бъдем, за да се харесаме на хората. Ако бъдем такива, каквито Бог ни е направил, тогава ще бъдем истински и няма да има нужда да се харесваме на когото и да било.

1. Един въпрос. Има един въпрос, който е толкова свойствен за човешката природа, че ние дори не забелязваме колко много се повтаря този въпрос около нас: Какво трябва да направя? Този въпрос се намира на много места в Библията, където хората го задават, за да стигнат до спасението. Спомнете си за случаите, когато беше задаван на Исус, или на апостолите. Този въпрос задаваме често и по отношение на живота си. Какво трябва да направим? Как можем да постигнем това или онова в живота? Как може да се харесаме на хората около нас? Тези въпроси са дълбоко свързани със същността ни като хора. Още от малки, децата се опитват да се харесат на родителите си. Те знаят кои са нещата, на които родителите държат, и се опитват да ги изпълняват. Това продължава и през целия живот в работата ни, в семейството, сред приятелите. Човек иска да бъде обичан и става такъв, какъвто би се харесал на хората около себе си. Само така можем да си обясним наличието на толкова много лицемерие. Исус се опитва да ни открие Своето мнение по въпроса и ни предупреждава да не бъдем лицемери във вярата си.

2. Законът. За да разберем значението на това, което Исус казва тук, трябва да помислим върху значението на Закона за народа на Израел. Законите по принцип са нещо, което е добро и необходимо. Ако нямаше закони, нашият свят би потънал в хаос и безумие. Законите са нещо добро, иначе Бог не би дал закона на народа на Израел. Въпросът е как ние, хората, се отнасяме към законите, как ги използваме. За да са сигурни, че ще изпълняват законите добре и няма да съгрешават, евреите бяха направили около закона една, така да се каже, зона за сигурност. Законът трябваше да остане запазен и съхранен, не трябваше да се позволи дори пращинка да падне върху него. Така народът на Израел развива едно страхопочитание към закона, а Бог остава настрана. И забележете, всичко започва с добри намерения. Когато народът на Израел е отведен в плен във Вавилон, разбира, че се е провалил, и иска да се върне при Бога. Те разбират, че за да се върнат при Бога, е необходимо да изпълняват закона много точно. За да предпазят закона от нарушаване, създават много други закони. Така хората превръщат закона в бог, а Бога оставят някъде настрана. Така нещо добро, като закона, се превръща в причина за това народът да се отдели от Бога.

3. Проблемът. Сблъсъкът между фарисеите и Исус се получава не заради нарушаването на същинския закон, а на някои от правилата, които фарисеите през годините бяха създали, много от тях, несъмнено, за да им носят изгода и да ги поставят в позиция на силата. Не всички от тези правила са запазени, но ние можем да погледнем чрез думите на евангелието на Марк в част от тях: **"Около Исус се събраха фарисеите и някои от книжниците, които бяха дошли от Йерусалим и бяха видели, че някои от учениците Му ядат хляб с нечисти ръце, т. е. немити. (Защото фарисеите и всички юдеи, като държат преданието на старейшините, не ядат, без да си умият ръцете до лактите; и когато се връщат от пазар, не ядат, преди да са се очистили. Има и много други неща, които са приели да спазват - измивания на чаши, глинени и медни съдове и легла.)"** Проблемът беше, че фарисеите, по преданието на старейшините, трябваше да се мият, а учениците на Исус не се миеха. Затова те решиха да питат Исус по този въпрос: **"И така, фарисеите и книжниците Го запитаха: Защо Твоите ученици не вървят по преданието на старейшините, а ядат хляб с нечисти ръце?"** Защо не изпълняват преданието? Защо не правят всичко, което и другите правят? Защо не слушат това, което ние, учените, сме определили като правилно? Исус се опитва да върне хората към същността на нещата. Опитва се да каже на своите слушатели: не е важно второстепенното, не ставайте дребнави. Отношението на фарисеите към закона е горе-долу като на лекар към човек, страдащ от много сериозно заболяване и получил обрив като страничен ефект. Ако този лекар се опитва първо да премахне обрива, вярвайки, че това ще разреши всичките проблеми на болния, много ще сбърка. Даже и да успее да се справи с обрива, не премахне ли причината за проблема, със сигурност болният ще изпадне в много по-тежко състояние като последица. Фарисеите се опитваха да лекуват хората по същия начин. Те искаха да имат чисти сънародници и чисти вярващи хора, внимаваха хората да са чисти външно, защото така никой нямаше да ги упрекне за каквото и да било, но не правеха каквото и да е усилие да видят същността на нещата. Това много ми прилича на съвременната козметика, която до такава степен прикрива човешкото лице, че не можеш да познаеш човека, когато се появи без грим. Исус много добре разбираше същността на проблема: Даже и външността да е наред, ако вътре всичко е гнило, няма надежда: **"А Той им каза: Добре е пророкувал Исаия за вас, лицемерите, както е писано: "Този народ Ме почита с устните си, но сърцето им стои далеч от Мен."** Не се заблуждавайте, погледнете с очите на Бога и ще разберете, че всъщност вие носите маски и сте лицемерни, но това по никакъв начин не ви помага в пътя ви към Бога, не допринася за

отношенията ви с Него. Бог изисква от вас много повече от една външна козметична промяна, изисква цялостна промяна на вътрешния свят. Същност Исус не прави нещо кой знае колко революционно, а се опитва да ги върне към сърцето и същността на закона: **“Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичката си сила и всичкия си ум** (както още е записано във Второзаконие 6, 5) **и ближния си както себе си.”** (Лука 10:27)

4. Историята за водната помпа. Едно село в Близкия изток имало голям проблем с питейната вода - имали само един извор - дълбоко изкопан кладенец, иззидан догоре, запечатан и снабден отгоре с помпа за изпомпване на водата. Този извор задоволявал нуждите на цялото село. От известно време, обаче, хората не били доволни от водата. Когато изпомпвали водата, тя си излизала както преди, но не била бистра и имала много лоша миризма. Изисквало много време да се преварява водата, а и мирисът не изчезвал съвсем. Решили да предприемат нещо. Първо с работата се заел един човек, който решил да почисти помпата. То я изчистил и боядисал, помпата изглеждала като нова, обаче лошото качество на водата си останало. Тогава с работата се заел втори човек. Той бил известен с това че говори много добре. Той предложил да се говори с помпата. Хората от селото се съгласили веднага. Човекът застанал до помпата и започнал надълго и нашироко да и обяснява, че помпата трябва да доставя добра вода, иначе от нея полза няма. Както обаче можете да се досетите, нямало особено голяма полза от това. Тогава се надигнал селският учител, който от опит знаел, че от думи няма много поза, и хванал една пръчка и започнал да налага помпата. Спрял чак когато пръчката в ръцете му станала на парчета. Помпата обаче и след получения бой давала мръсна и миришеща вода. Накрая станал старейшината на селото и казал: Не е виновна помпата или как изглежда. Тук проблемът е много по-дълбок. Отишъл в селото и взел кофа и инструменти със себе си, демонтирал помпата и погледнал вътре. Оказало се, че един от камъните, от които била съставена стената, бил паднал и през дупката в кладенеца били попаднали всякакви боклуци. Старейшината спуснал сина си вътре и не след много време кладенецът бил изчистен, камъкът пък отново поставен на мястото си в стената. Сега вече проблемът бил решен и кладенецът можел да продължи да дава чиста и бистра вода. Тази история илюстрира това, което Исус се опитва да каже на своите събеседници. Не бива да пренебрегваме същността на проблема: **“Обаче напразно Ме почитат, като преподават за поучение човешки заповеди. Вие оставяте Божиата заповед и държите човешкото предание, измивания на стомни и чаши; и правите много други неща.”** Същността на проблема не е отвън, а е вътре, и ако ние си затваряме очите за истински важните неща, ще си останем християни само отвън, а вътре ще има празнота. Важно нещо, което трябва да се отбележи, е че Исус дори отива по нататък, наричайки хората, подчиняващи се на човешки заповеди, нарушители на Божиите заповеди. Важно е да осъзнаем, че е точно така. Там, където ние се опитваме да се съобразяваме със всички и със всичко, много лесно ще се окажем лицемери и дори нарушители на Божиите правила. Бог ни призовава да престанем да се заблуждаваме и да разберем истинското си състояние, за да можем да осъзнаем нуждата си от промяна. Ние можем да се очистим, само ако знаем, че имаме нужда от очистване. Точно затова Исус казва в Матей 9, 12: **“Здравите нямат нужда от лекар, а болните.”** Който съзнава, че е мръсен, знае, че трябва да се измие, който осъзнава болестта си, търси изцеление, който знае, че се нуждае от промяна, се променя. Осъзнайте положението си и потърсете помощ, Бог е готов да ви я даде.

5. Чистотата идва отвън. Важно е да осъзнаем простичкия факт, че чистотата не идва от нашите усилия, или не е свързана с нашето поведение, тя е единствено продукт на Божиата милост. Точно затова и не можем да очакваме, че нашите усилия ще ни

очистят, нито пък че ако хората вярват в нашата чистота, ще бъдем чисти. Ние можем да бъдем очистени, единствено ако се доверим на Бога. В живота на човечеството съвсем реално присъства грехът. Грехът е тук и той носи нечистота и мръсотията в нашето ежедневие. За да я прикрием, за да скрием собствената си безпомощност, ние започваме да се представяме така, че хората да ни харесат, използваме маски и се превръщаме в лицемери. Убеден съм, че всеки един нас носи маска. Исус ни призова да я махнем по една много проста причина. Изпълнявайки правилата на това общество или нашите правила, ние лесно можем да се превърнем в противници на Бога: **"И им каза: Хубаво! Вие осуetyявате Божията заповед, за да спазите своето предание!"** Не осуetyявайте това, което Бог е заповядал, заради своите тълкования или намерения. Бог ни призовава да не се опитваме да се справим със собствени усилия поради две важни причини: Първата е, че не можем да се справим сами. Доказали сме го много пъти. Проваляли сме се толкова често, че вече едва ли помним колко често. Ние се нуждаем от помощ отвън. Втората е, че Исус Христос вече е направил всичко за нас. Исус Христос умря на кръста на Голгота за нашите грехове, за нашата нечистота, умря, за да ни направи чисти. Ние се нуждаем от тази помощ. И тя не идва от нас самите или от мъдри съвети. Бог идва сам, ражда се на този свят и умира за да бъдем чисти. И когато ние повярваме в Него, когато се разкаем и получим опрощение и нов живот, Бог ни изчиства напълно отвътре и тогава тази вътрешна чистота излиза навън. Както в човека от началото на проповедта - истинската вяра излиза наяве - тя не може да остане скрита. Така ние ставаме живо свидетелство за Божията любов в този свят, закон, който е написан с живота и делата ни. Бог иска ние да сме такива хора.

Ако сега осъзнавате духовната си бедност, ако разбирате, че не сте чисти и се нуждаете от помощ, потърсете Бога и искайте помощ от Него. Той ще дойде и ще ви помогне да изчистите всичко нечисто, да свалите всяка маска и да бъдете Негови. Нека Бог да ни дава смелост да направим това, ако не сме го направили, и да Му бъдем верни. Тогава ще станем проводници на Божието благословение за този свят. Амин.